

wijkende lippen; nauw zichtbaar deinend de blauwig dooraderde bovenborst, de donzen schaduwen der keelholte.

Hij steunde op zijn elleboog en keek naar haar

En plotseling — of in zijn blik iets veranderde — hij spérde de oogen, als van zelf, en zag hen beiden, zooals ze hier tezamen waren, het middelpunt eener verklaarde wereld. Rondom hun twee-eenheid, naar alle zijden zich eindeloos strekkende, niets anders dan schoonheid, en die straalde van hen uit. Hun liefde bewoog het heelal; alles was er dóór en óm hen. De zonneschijn, die de gordijnen doorlichtte, zacht ruischende wind en het jubelen van een merel, daar buiten op een boom, het waren nog maar eenige der uiterlijke kenteekenen van deze godgelijke glorie. En nooit nog had hij het zoo klaar geweten, dat dit de eigenlijke sfeer van het leven was — maar nu wist hij dit, nu had hij het erkend, en nu hoefde het ook nooit meer uit hem weg te gaan. Vreugde, geluk, een hel en onuitputtelijk geluk welde en spoelde op van alle kanten, overheerschend zonder iets van bezwaar al het andere, ook het zoogenaamde verdriet en het medelij met andere menschen, ook de teleurstellingen en hun onbeduidendheid. Niets, niets ál dat andere! Lieneke! Hij schouwde haar aan. O zij, die dit goddelijke hem ontdékt had, zij de bron van deze schoonheid! Hij kon zijn blik niet van haar afwenden — die blik verstarde en bleef toch ziende, klaar ziende. Heel zijn leven, tot aan dit opperste uur, het ging aan hem voorbij als een lichtende flits — hij zág, ja hij zág voor het eerst! Schoonheid, heerlijkheid — hemel, God! Wat er verder ook met hem gebeuren mocht, dit wás er, dit bleef, dit kon geen wereld hem meer ontnemen; nooit meer na dit oogenblik kon hij gansch ongelukkig worden. Zelfs al moest hij háár weer verliezen, dit was voor altijd, voor eeuwig hem gegeven Eeuwig Wat anders kon het beteekenen dan het onverdelgbare eener schoonheid éénmaal diep doorleefd?

Nog steeg zijn extase en duurde voort. Een uur als dit, in geen duizelige verten had hij het ooit vermoed, het zich ook niet éven verbeeld of met woorden aangeduid in de droomen van zijn arbeidsroes. Zonnen wentelden om hem heen, zeeën ruischten, het licht zélf jubelde mee. Hij merkte het eensklaps, hoe tranen van verrukking hem langs neus en mond liepen; in zijn borst zwol een dankbaarheid zoo groot en machtig, dat zij te hevig hem benauwde, hem bruusk overeind schokken deed. Pauline ontwaakte door die beweging; zij zag hem aan en glimlachte „Dag lieverd”, traag murmelde haar stem. En nu, verbrekend zelf zijn niet meer te dragen vervoering, stortte Huib zich over haar heen, omhelsde haar, overdekte haar hals en gelaat met zijn dringende kussen. „Liefste, liefste, ik ben daar zoo eindeloos gelukkig geweest — nóóit zal ik het je kunnen zeggen, het is te groot, te veel!”